

Arrest

nr. 30 059 van 23 juli 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. CLEREBAUT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X alias X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, werd op 23 december 2008 onderschept op de luchthaven Brussel Nationaal bij een inschepingscontrole, vertrek met als bestemming Londen, in het bezit van een totaal vals Spaans paspoort op de naam van Wyka Karol. Er werd hem dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 24 december 2008 heeft hij zich vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 januari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 april 2009.

1.3. Op 22 april 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 april 2009 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U vroeg in België asiel aan op 24 december 2008. Tijdens deze asielaanvraag – u werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gehoord op 12 januari 2009 – verklaart u Muselmani Nassim te heten, de Libanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Chaitiye (O.V. 6.367.622). U had nooit eerder asiel aangevraagd. Pas toen u tijdens een tweede gehoor bij DVZ op 16 januari 2009 werd geconfronteerd met het feit dat u, in tegenstelling tot uw verklaringen voor DVZ, reeds op 29 mei 1998 asiel had aangevraagd in België, maar dan onder de naam Faour Marwane, van Palestijnse origine en geboren te Gaza (O.V. 4.730.704), bekent u dat u in 1998 in België onder een valse identiteit asiel heeft aangevraagd. U verklaart dat u toen asiel aanvroeg als Palestijn, omdat Libanezen het risico hadden te worden teruggestuurd naar Libanon. U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag niet politiek actief te zijn, maar gevlucht te zijn omdat u onder dwang zou gerekruteerd worden door het Lahad-leger. Inzake deze eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. U verklaart hierna teruggekeerd te zijn naar Libanon. Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaart u een militielid geweest te zijn bij de beweging Amal. In 1991 werden de gewapende milities geïntegreerd in het leger, waardoor u een beroepsmilitair werd. Tot 1997 werkte u bij het leger. Nadien oefende u verschillende beroepen uit. U werd in het totaal zevenmaal gearresteerd. In 1994 werd u in het leger gearresteerd omwille van een ruzie met uw overste. In 2005 of 2006 werd u door Hezbollah gearresteerd. De aanleiding van deze arrestaties waren meestal ruzies met uw oversten of met de verantwoordelijken van Hezbollah en van andere partijen/bewegingen. Eenmaal werd u veroordeeld door de militaire rechtbank tot een gevangenisstraf van 2 maanden, waarna u ontslagen werd uit het leger (in 1997). Begin 2006 leerde u (M.A.Y.) kennen in een café in Sur (Tyre). Toen u hem een derde keer op café zag, stelde deze man u voor om tegen betaling met hem samen te werken. U diende informatie te verzamelen over Hezbollah en toen u akkoord ging kreeg u 500 dollar als voorschot. Hierna werd u betaald naargelang de inhoud van de informatie die u verzameld had. (M.A.Y.) stelde u ook voor aan (T.M.), voor wie u ook begon te werken. Op een dag in 2007 (exacte datum onbekend) kreeg u de opdracht om een verantwoordelijke van Hezbollah in de wijk al-Dahiyé in Beiroet te surveilleren. Vervolgens verwittigde (T.M.) u in juli 2007 per telefoon dat (M.A.Y.) gearresteerd was en dat u aldus ook in gevaar was en Dahiyé diende te verlaten. U werd door (T.M.) ondergebracht in een huis in de wijk Cola te Beiroet. Ondertussen vernam u dat de Hezbollah naar u op zoek was bij u thuis. De burgemeester van uw dorp, (M.H.), was hiervan getuige en hij heeft hierover een schriftelijke verklaring opgesteld (dd. 14 september 2007). U verklaart zich niet meer te herinneren welke leden van Hezbollah u bespioneerde en wie de Hezbollah-verantwoordelijke in uw regio was, omdat u een psychische aandoening heeft. U legt hiervoor ook een attest van de psycholoog naar voren (dd. 26 maart 2009). U verklaart pas in juni 2008 Libanon te hebben verlaten – u weet niet op welke dag – omdat u steeds op zoek was naar een smokkelaar en omdat u sinds de aanvang van uw problemen met Hezbollah onder een valse identiteit leefde. In augustus 2008 kwam u volgens uw verklaringen aan in België, waar u vier maanden later asiel aanvroeg. U legt tijdens uw tweede asielaanvraag nog steeds geen documenten naar voren ter staving van uw identiteit of reisroute.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt **dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze getracht heeft te misleiden** door bij uw eerste asielaanvraag (1ste AA) bedrieglijke verklaringen af te leggen betreffende uw identiteit en asielrelaas. U wijzigt uw identiteit én feitenrelaas op flagrante wijze tijdens uw tweede asielaanvraag. U bevestigt immers in kader van uw tweede asielaanvraag, maar pas tijdens uw tweede gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dit pas ná confrontatie met uw vingerafdrukken genomen tijdens uw 1ste AA, dat u niet de waarheid heeft verteld tijdens uw 1ste AA voor de Belgische asielinstanties (zie gehoorverslag DVZ, dd. 16 januari 2009, vraag 36). Uw verklaring dat iemand u tijdens uw eerste asielrelaas vertelde te zeggen dat u een Palestijn was in plaats van een Libanees, dit om niet te worden gerepatriëerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), is niet afdoende om deze fraude teniet te doen. **Het indienen van een asielaanvraag impliceert immers dat de verzoekers vertrouwen stellen in de bescherming die de Belgische autoriteiten hen bieden.** Van een kandidaat-vluchteling kan dan ook worden verwacht dat hij/zij van in het begin van de (eerste) asielprocedure de essentiële elementen betreffende zijn/haar identiteit en asielrelaas, in het bijzonder de elementen die de directe aanleiding van zijn/haar vlucht zijn geweest, op een correcte en coherente wijze aanbrengt. U bent hier in gebreke gebleven. U gaf zelfs andere namen op voor uw ouders en uw woonplaats en u verklaarde tijdens deze asielaanvraag één broer Osman te hebben, terwijl u tijdens uw tweede asielaanvraag verklaart zeven broers – geen enkele met de naam Osman – en één zus te hebben. Bovendien werd reeds tijdens uw

eerste asielaanvraag vastgesteld dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was. Meer nog, op het CGVS verklaart u tijdens uw tweede asielaanvraag dat u ook effectief het asielrelaas heeft verzonnen tijdens uw eerste asielrelaas; u heeft nooit problemen met het leger van Lahad gekend, dat zelfs in uw regio niet aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Door het feit dat uw eerste asielaanvraag reeds ongeloofwaardig werd geacht en dat u daarenboven in kader van deze asielaanvraag bedrieglijke verklaringen omtrent uw identiteit en asielrelaas aflegde waarbij u de overheid bij het nemen van de beslissing bewust en in ernstige mate heeft pogen te misleiden, kan het CGVS zich geen correct oordeel meer vormen omtrent de door u aangegeven, nieuwe feiten, temeer uw verklaringen hieromtrent ook niet kunnen overtuigen.

U verklaart nu Hezbollah te vrezen, maar u herinnert zich niet meer wie de verantwoordelijke is van Hezbollah in uw regio, noch welke leden van Hezbollah u bespioneerde had, waardoor u problemen kreeg (zie gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). U zou zich dit niet meer kunnen herinneren omdat u psychologische problemen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is merkwaardig, temeer u pas sinds maart 2009 de hulp inriep van een psycholoog en u in januari 2009 nog uitvoerig kon vertellen over uw nieuwe vervolgingsfeiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Met betrekking tot de inhoud van het door u aangebrachte attest (dd. 26 maart 2006, ondertekend door de psychologe Mevrouw (C.D.) dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt: ten eerste, dat dit attest enkel en alleen gemaakt is om een aanvraag tot verandering van opvangcentrum te ondersteunen; ten tweede, dat dit attest integraal gebaseerd is op uw aangeven en zich beperkt heeft tot één consultatie, ten derde, dat dit attest in geen geval aangeeft dat u cognitieve moeilijkheden zou hebben die u niet in staat zouden stellen uw asielaanvraag op een autonome en functionele manier te doorlopen. Wel integendeel, het attest suggereert het belang dat u toegang zou krijgen tot taallessen. Op basis van al deze vaststellingen kan dit attest in geen geval de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op een positieve wijze beïnvloeden.

Het CGVS wenst nog op te merken dat er in de periode van 12 juli 2006 tot 14 augustus 2006 in Libanon een internationaal gewapend conflict aan de gang waarbij er voor burgers een reëel risico bestond slachtoffer te worden van veralgemeend geweld. Intussen is de situatie grondig gewijzigd. Op dit ogenblik is de situatie in Libanon niet langer van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd bij het administratief dossier gevoegd.

Tot slot dient opgemerkt dat u nog steeds geen documenten neerlegt ter staving van uw identiteit. Het door u neergelegde document, namelijk de schriftelijke verklaring van de burgemeester van uw dorp, vermag gezien bovenstaande observaties niet de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen. Dit document is bovendien opgesteld ter uwen behoeven en heeft bijgevolg geen objectieve bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat uit het geschetste feitenrelaas blijkt dat hij reeds meerdere malen werd gearresteerd, door een militaire rechtbank tot 2 maanden werd veroordeeld waarna hij uit het leger werd gezet, hij thans een kopie indient van zijn identiteitskaart en hij tijdens het gehoor op 16 april 2009 onmiddellijk heeft toegegeven dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag incorrecte gegevens heeft vermeld, doch dat dit ingegeven was door de vrees naar Libanon te worden teruggestuurd.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht

van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien de Raad overtuigd is van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling afgelegde verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker bij het verzoekschrift een kopie indient van een, blijkens de vertaling, geboorteakte, een kopie van een verklaring van de burgemeester van 'Shouaïtia' van 14 september 2007 waarin deze stelt dat Nassim Hussein Meselmani afkomstig is van zijn dorp en door de Hezbollah wordt opgespoord omwille van verschillende redenen, een attest van een psycholoog, een kopie van een oproeping om te verschijnen voor de rechtbank op 4 juni 1998 afgeleverd door een gerechtsdeurwaarder op 29 mei 1998 en een kopie van een brief van de burgemeester van 'Shouaïtia' van 16 augustus 2008 waarin wordt vermeld dat hij een beslissing heeft ontvangen van de rechtbank betreffende voornoemde Nassim Hussein Meselmani die *"zich in een vluchttoestand bevindt tegenover de Libanese justitie"*.

2.5. Waar verzoeker als bewijs van zijn identiteit een kopie van een geboorteakte, en niet een kopie van een identiteitskaart zoals hij verkeerdelijk beweert, indient, oordeelt de Raad dat aan dit document geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Er dient immers vastgesteld te worden dat het document een kopie betreft dat geen bewijswaarde heeft vermits kopieën gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden. Deze geboorteakte vermeldt daarenboven *"register van inwoners volkstelling van 1932"*, noteert als geboortedatum 01.09.1937, terwijl verzoeker duidelijk veel jonger is, en geeft daarbij aan *"Libanees sinds meer dan 10 jaar"* terwijl verzoeker geboren en getogen Libanees is. De Raad is dan ook van oordeel dat het voorgelegde stuk geen kopie betreft van een officiële geboorteakte. Waar verzoeker ter terechtzitting nog poogt de Raad te overtuigen door de suggereren dat de datum volgens de plaatselijke kalender werd genoteerd, is de Raad van oordeel dat dit argument niet ernstig is. Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker, bij gebrek aan enig begin van bewijs, zijn identiteit, nationaliteit en afkomst niet aantoonst en dat hij door het indienen van een dergelijk document opnieuw de asielinstanties probeert te misleiden. Het voorleggen van een valse geboorteakte, het feit dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag van 29 mei 1998, hetgeen hij overigens aanvankelijk verzweeg voor de asielinstanties zoals blijkt uit het administratief dossier (stuk 11), een compleet andere naam heeft verzonnen en zich voordeed als Palestijn en de vaststelling dat hij op de Nationale Luchthaven Brussel op 23 december 2008 onderschept werd in het bezit van een vals Spaans paspoort met nog een andere naam, ondermijnt in ernstige mate verzoekers relaas en zijn voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.6. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit was van een vliegtuigticket of enig andere element dat zijn vertrek vanuit Beiroet kan aantonen vermits het proces verbaal van de federale politie als vertrekpunt Brussel vermeldt. Derhalve bewijst verzoeker niet dat hij na zijn eerste asielaanvraag terugkeerde naar Libanon noch dat hij in augustus 2008 in België aankwam vanuit

Libanon. Daarenboven zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisroute vaag en ontwijkend hetgeen eveneens zijn asielaanvraag hypothekeert (gehoor CGVS p. 2).

2.7. Waar verzoeker voorhoudt dat hij meerdere malen werd gearresteerd en door een militaire rechtbank tot twee maanden werd veroordeeld waarna hij uit het leger werd gezet, wijst de Raad er op dat – voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan deze voorgehouden feiten - deze feiten zich blijkens zijn verklaringen afspeelden tussen 1991 en 1997 en verzoeker niet meer in dienst is sinds 1997. Verzoeker toont niet aan dat de incidenten met zijn legeroversten, die leidden tot arrestaties en een veroordeling, nog actueel zijn. Bovendien ligt de oorzaak van deze incidenten en arrestatie/veroordeling in ruzies met zijn overste (verklaring DVZ p. 2) en uit niets blijkt dat deze incidenten ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Zo verzoeker na het indienen van zijn verzoekschrift nog een kopie van een vonnis van de militaire rechtbank van Beiroet van 13 augustus 1997 laat geworden, oordeelt de Raad, voor zover dit document betrekking heeft op verzoeker en voor zover enige bewijswaarde kan worden toegekend aan dit stuk vermits het een kopie is, dat blijkens dit arrest verzoeker veroordeeld werd voor *“het gebruik van alcohol tot zathaid”, “het lossen van schoten met een dienstwapen”* en het *“overlopen van 28/2/97 tot 01/03/97”* en dat hij voor deze feiten tot anderhalve maand gevangenis werd veroordeeld. Verzoeker toont niet aan dat deze feiten het louter gemeenrechtelijke karakter overstijgen en dat deze feiten actueel nog enige invloed hebben voor zijn relatie ten aanzien van de Libanese autoriteiten.

2.8. Blijkens verzoekers verklaringen heeft hij opnieuw zijn land van herkomst verlaten nadat hij door T.M. werd verwittigd dat M.A.Y., voor wie verzoeker informatie verzamelde over een aantal leden van Hezbollah, gearresteerd werd en verzoeker eveneens in gevaar was. Verzoeker werd ondergebracht in een huis in de wijk Cola te Beiroet en ondertussen vernam hij dat Hezbollah naar hem op zoek was en verklaart hij dat de burgemeester van zijn dorp hiervan getuige is. Ter ondersteuning van dit onderdeel van zijn relaas en de vervolgingsfeiten door Hezbollah, legt verzoeker twee kopieën neer van een schrijven van de burgemeester van ‘Shouaïtia’ van 14/09/2007 en 16/08/2008.

2.9. Waar de Raad na lezing van het gehoorverslag, inzonderheid de pagina's 2 en 3, dient vast te stellen dat verzoeker uitermate vaag blijft over de door hem beweerde activiteiten en zijn vrees voor vervolging wegens het in het geheim en tegen betaling verzamelen van informatie over Hezbollah-leden in zijn regio en in Beiroet, merkt de Raad dienaangaande vooreerst op dat het algemeen geweten is dat Israël veelvuldig gebruik maakt van spionnen in zijn buurlanden en derhalve ook in Libanon om op die manier informatie te verzamelen over onder andere Hezbollah. Verzoeker legt een kopie van een krantenartikel neer waarin bericht wordt dat verschillende van spionage beschuldigde personen in de laatste maanden in Libanon werden gearresteerd, berichtgeving die overigens in de internationale pers werd bevestigd, doch het krantenartikel vermeldt geenszins de naam van verzoeker of zijn opdrachtgevers T.M. en M.A.Y..

2.10. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Voor zover enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en vervolging, gelet op zijn vage en ontwijkende verklaringen die blijken uit het gehoorverslag en het feit dat hij als bewijs van de feiten 2 kopieën van een schrijven van de burgemeester voorlegt waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn, verzoeker reeds vaker valse documenten heeft gebruikt en hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen, zodat niet kan worden nagegaan of de vernoemde persoon in de schrijven verzoeker is, wijst de Raad erop dat het ingeroepen motief, nl. de vrees voor vervolging wegens spionage, geen enkel verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het behoort immers tot de nationale soevereiniteit van een staat om ter bescherming van haar grondgebied en de belangen van haar land spionnen op te sporen en met een eventuele gevangenisstraf te sanctioneren. Verzoeker haalt geen ernstige elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat hij omwille van spionage onevenredig zwaar zal worden bestraft om één van voormelde redenen in het Verdrag van Genève. De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker zijn beweerde activiteiten, te weten het verzamelen van informatie, niet omwille van politieke redenen heeft verricht doch enkel voor het geld, zoals hij duidelijk stelt in het gehoorverslag (CGVS, p.3).

Waar verzoeker tevens beweert vrees te koesteren vanwege Hezbollah, wijst de Raad erop dat uit het door verzoeker ingediende krantenartikel blijkt dat Hezbollah van spionage verdachte personen heeft ontmaskerd en hen overgeleverd heeft aan de Libanese autoriteiten voor verder onderzoek. Het feit dat Hezbollah actief is en een aanzienlijke macht heeft in bepaalde regio's wijst nog niet op het feit dat zij de normale rechtsgang ten aanzien van spionnen kan of zal beïnvloeden. In ieder geval toont verzoeker dit met blote beweringen niet aan.

De door hem ingediende kopieën van de burgemeester en het attest van een psycholoog wijzigen niets aan de vaststelling dat de voorgehouden feiten het louter gemeenrechtelijke karakter niet overstijgen. Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij nog steeds in behandeling is *“gelet op de ernstigheid van zijn aandoening”* kan de Raad enkel vaststellen dat zijn bewering niet wordt gestaafd door medische attesten en dat hij zich bijgevolg beperkt tot blote beweringen. De ingediende kopie van een slecht leesbaar document (stuk 5) wordt niet in overweging genomen vermits deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit biedt.

2.11. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden of een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/3, §2, b) van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing besluit bovendien terecht dat de situatie in Libanon op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie over de veiligheidssituatie in Libanon. Derhalve kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en negen door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS